

de gamle fra dette Partis Side; jeg har dog, naar jeg har været ude i Landet, fra adskillige Venstremænds Side hørt Udtalelser, der gik i samme Retning som det ærede Medlem Hr. Martin Hansens, altsaa Udtalelser om, at denne Aldersrentelov nu efter at have virket et Aarstid maatte undergaa en Forbedring, og jeg vil derfor tro paa — i alle Tilfælde foreløbig —, at man ogsaa indenfor Partiet Venstre er tilbøjelig til at gaa med til en Revision af Aldersrenteloven allerede paa dens nuværende Stade.

Takket være den højtærede Indenrigsminister er der nu Lejlighed til i Handling at vise, hvad man ikke har været bange for at gaa ud i Landet og fortælle, Lejlighed til at komme til en paakrævet effektiv Revision af Aldersrenteloven. Aldersrenteloven har nu været gældende i $1\frac{3}{4}$ Aar. Denne Tid har til fulde godtgjort, hvad jeg havde Lejlighed til at sige allerede ved dens Vedtagelse, at de gamle, der skulde understøttes efter denne Lov, mangfoldige Steder vilde faa betydelig mindre i Understøttelse end efter den gamle Lov, og naar de skulde bedømme den nye Lov, vilde denne Bedømmelse derfor ikke blive mild, saa vilde man i høj Grad fra de gamles Side se bort fra Principperne og holde sig til, hvilken Understøttelse man fik.

Jeg skal lige nævne nogle Eksempler paa, hvad det betyder i ganske enkelte Kommuner; jeg vælger Vejle Kommune, der i det sidste Aar under Alderdomsunderstøttelsesloven, altsaa Aaret 1922—23, understøttede 960 Personer og dertil havde en rent kommunal Udgift paa 251 900 Kr. Aaret 1923—24, altsaa det første Aar under den nye Lov, understøttedes 1 090 Personer med en Udgift paa 240 800 Kr., det vil sige, at man ind under Aldersrenteloven havde faaet 130 Personer mere, end man havde under Alderdomsunderstøttelsesloven, og alligevel sparede Kommunen 11 000 Kr. Jeg vælger et tilsvarende Eksempel fra en Landkommune, nemlig Lyngby-Taarbæk Kommune. 1922—23, det sidste Aar under Alderdomsunderstøttelsesloven, understøttede man i denne Kommune 277 Personer med en samlet Udgift, naar Refusionen trækkes fra, paa 234 651 Kr. 1923—24, det første Aar under Aldersrenteloven, understøttede man 321 Personer med en Understøttelse paa 230 779 Kr. Det vil sige, at man i denne Kommune under den nye Aldersrentelov tog 44 Personer mere og dog sparede 4 000 Kr. Jeg tror, at disse to Eksempler taler for sig selv og giver os Ret i de tidligere Udtalelser om, at Kommune og Stat i nogen

Grad vilde spare Penge paa mange af de gamle. Jeg er mig vel bevidst, at Stat og Kommune paa andre Omraader har haft større Udgifter, men det faar være, de gamle, som Understøttelsen er taget fra, kan ikke forstaa dette; man maa erindre, naar man holder disse Eksempler sammen, at Dyrtiden er steget fra det sidste Aar under Alderdomsunderstøttelsesloven til det første Aar under Aldersrenteloven. Jeg finder derfor ligesom den højtærede Indenrigsminister, at Tiden nu er inde til en Forbedring.

Det Lovforslag, som den højtærede Indenrigsminister har fremsat, slutter sig i det store og hele til et tidligere fra vor Side fremsat Lovforslag, dog findes der enkelte Ændringer. Jeg erindrer om, at det tidligere fra vor Side fremsatte Lovforslag med Hensyn til Taksterne byggede paa den forrige Regerings oprindelige Lovforslag. Jeg skal villig erkende, at naar vi byggede paa dette Lovforslag, var det, fordi der ligger en vis Styrke; naar man præsenterede det ærede Medlem Hr. Kragh, den daværende Indenrigsminister, for hans eget Barn, skulde man synes, der maatte være en vis Kærlighed til Stede overfor dette Barn, og at der derfor var nogen Sandsynlighed for, at man vilde tage velvilligt imod det. Det var imidlertid ikke Tilfældet. Det synes, som om det virkede som en Vederstyggelighed for det ærede Medlem Hr. Kragh. Derfor kan jeg ganske slutte mig til den højtærede Indenrigsminister, naar han i nogen Grad har ændret dette Forslag saaledes, at jeg haaber, at Venstres ærede Ordfører, som nu er det ærede Medlem Hr. Kragh, vil stille sig mere velvilligt overfor dette nye Forslag, end Tilfældet var overfor det af os privat indbragte Forslag sidste Aar. Det nye Forslag er paa et enkelt Punkt videre gaaende end det af os tidligere indbragte Forslag.

I den nugældende Lovs § 1 aabnes der Adgang for Kommunalbestyrelserne til under særlige Forhold at bevilge Aldersrente ved 60 Aars Alderen. Dette er gjort afhængigt af, at $\frac{3}{4}$ af Kommunalbestyrelsen stemmer derfor, og at Indenrigsministeren sanktionerer det. I at lade et saadant Forhold være afhængigt af, at $\frac{3}{4}$ af Kommunalbestyrelsens Medlemmer stemmer derfor, ligger der en vis Mistro til det kommunale Selvstyre. Alle andre Ting, som Kommunalbestyrelsen har med at gøre, kan bestemmes ved almindelig Stemmemæghed. Der kan med almindeligt Flertal tages Bestemmelse om store økonomiske Forhold, men naar det kommer til det lille Spørgsmaal, om